

CIK MAKSĀ MIERS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Sam 11:1–27, 2Sam 12:1–23, 1Moz 3:1–8, 1Jņ 1:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!” (Ps 51:10)

Daudzi cilvēki, šķiet, izmisīgi meklē kaut mazliet miera un klusuma. Viņi ir labprātīgi arī par to maksāt. Daudzās lielās pilsētās ir istabas bez interneta, ko var uz stundu iznomāt. Noteikumi ir stingri – nekādu trokšņu, nekādu apmeklētāju. Cilvēki ir labprātīgi maksāt, lai varētu sēdēt klusumā un vienkārši domāt vai nosnausties. Lidostās var iznomāt gulēšanas kameras, kā arī populāras ir trokšņus slāpējošas austiņas. Ir pat tādi auduma pārsegi vai saliekami privātuma aizslietņi, ko jūs varat nopirkt, lai pārvilktu pār savu galvu un ķermeņa augšdaļu ātrai pauzei darba vietā.

Īstam mieram arī ir cena. Kaut arī pašpalīdzības mediju plašsaziņas ārsti vēlētos, lai mēs noticētu, ka varam paši noteikt savu likteni un ka atpūta ir tikai izvēles un plānošanas jautājums, tomēr vismaz tad, kad mēs to godīgi pārdomājam, mēs aptveram savu nespēju ienest sirdī patiesu mieru. Ceturtajā gadsimtā Augustīns slavenajā darbā “Atzišanās” (1. grāmata), pārdomājot Dieva žēlastību, kodolīgi ir uzrakstījis: “Tu esi veidojis mūs sev, un mūsu sirdis ir nemiera pilnas, līdz mēs atrodam tevī mieru.”

Šajā nedēļā mēs īsumā ielūkosimies tāda cilvēka dzīvē, kas ir pēc paša Dieva sirds, lai uzzinātu, kā atklāt, cik patiesībā maksā Dieva miers.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. jūlijā.

Izsmelti un noguruši

Kādā maiga pavasara vakarā ķēniņš Dāvids nemierpilns uzkāpa uz savas pils jumta. Viņam bija jābūt kopā ar savu armiju citā Jardānas pusē. Viņam vajadzēja vadīt Dieva ļaudis kaujā pret amoniešiem, lai visbeidzot atnestu savai valstij mieru.

Tas, ka Dāvids neatradās tur, kur viņam vajadzēja būt, atvēra viņam kārdināšanu durvis. Izlasi stāstu 2Sam 11:1–5. Kādu lielu grēku Dāvids izdarīja? _____

No sava jumta Dāvids redzēja “ļoti skaistu sievieti” mazgājamies. Tajā vakarā grēcīgie impulsi guva pār viņu virsroku un viņš pārgulēja ar Batsebu, kāda uzticama armijas virsnieka sievu. Tāpat kā visiem senajiem ķēniņiem arī Dāvidam bija absolūta vara. Kā ķēniņam viņam nebija jāievēro noteikumi, kas attiecās uz visiem pārējiem. Un tomēr Dāvida ģimenes sāpīgais stāsts, kas sekoja šim stāsta virzību mainošajam mirklim, atgādina mums par faktu, ka pat ķēniņš nestāv pāri Dieva likumam.

Patiešām, likums ir domāts kā aizsardzība, kā drošība, un, apejot to, pat ķēniņš piedzīvoja šausmīgas sekas. Tiklīdz Dāvids pārkāpa Dieva likuma robežas, viņš sāka izjust tā sekas visos savas dzīves aspektos. Dāvids domāja, ka viņa kaislības pilnais solis ir palicis nepamanīts, bet Batseba nu bija stāvoklī un viņas vīrs tālu prom.

Izlasi 2Sam 11:6–27. Kā Dāvids centās apslēpt savu grēku? _____

Pat Dāvida vissarežģītākās shēmas, lai panāktu, ka Ūrija ierodas mājās pie savas sievas Batsebas, cieta neveiksmi. Ūrija bija cilvēks ar izcilu reputāciju, kas uz Dāvida slēptajiem mājieniem atbildēja: “Gan Dieva šķirsts, gan Israēls, gan Jūda mīt teltīs, un mans kungs, karavadonis Joābs, un mana kunga kalpi mīt atklātā laukā teltīs; kā tad lai es ietu savā namā, lai ēstu un dzertu un lai gulētu pie savas sievas?” (2Sam 11:11) Visbeidzot, lai noslēptu savu grēku, izmisušais Dāvids ķeras pie slepkavības “no attāluma”.

Ir grūti noticēt, ka Dāvids, kam Dievs bija devis tik daudz, varēja tik zemu krist. Lai arī kas mēs katrs esam, kādu brīdinājumu mums visiem vajadzētu paņemt no šī stāsta?

Modinātājzvans

Iespējams, Dāvida vistumšākā dzīves brīža vidū atskan laba vēsts: Dievs sūta Savu pravieti. Nātans un Dāvids pazīst viens otru ļoti labi. Agrāk Nātans bija devis padomu Dāvidam attiecībā uz viņa plāniem būvēt templi (2Sam 7). Toties tagad pravietis nāk pie sava ķēniņa ar citādu uzdevumu.

Kā tu domā, kāpēc Nātans izvēlas stāstīt stāstu, nevis uzreiz nosaukt Dāvidu vārdā un kaunināt? Izlasi 2Sam 12:1–14. _____

Nātans zināja, ko un kā teikt, lai Dāvids viegli uztvertu. Viņš pastāstīja stāstu, ko Dāvids, kādreizējais gans, varēja labi saprast. Viņš pazina Dāvida augsti attīstīto taisnības un godīguma izjūtu. Tādējādi vienā ziņā varēja teikt, ka Nātans izlika slazdu un Dāvids tajā iekrita.

Kad Dāvids neapzināti pasludina sev tiesas spriedumu, Nātans viņam saka: “Tu esi tas vīrs.” (2Sam 12:7) Ir dažādi veidi, kā pateikt: “Tu esi tas vīrs.” To var izkliegt, to var izteikt apsūdzoši un iebakstīt ar pirkstu tieši otra cilvēka sejā, vai arī to var izteikt gādīgi un ar rūpju pilnu attieksmi. Nātana vārdi droši vien bija žēlastības caurausti. Tajā brīdī Dāvids acīmredzot izjuta sāpes, ko izjūt Dievs, kad kāds no Viņa dēliem vai meitām apzināti iziet ārpus Viņa gribas. Kaut kas atvēra Dāvida prātu. Kaut kas saplosīja viņa sirdi.

Kāpēc Dāvids atbildēja – “es esmu grēkojis pret Kungu”, nevis “es esmu grēkojis pret Batsebu” vai “es esmu slepkava” (2Sam 12:13, sk. arī Ps 51:4)? _____

Dāvids atzina, ka grēks, kas padara nemierīgas mūsu sirdis, pirmkārt, ir apvainojums Dievam, Radītājam un Glābējam. Mēs ievainojam sevi, un mēs darām pāri citiem. Lai arī grēkojot mēs inesam apkaunojumu savā ģimenē un draudzē, tomēr galu galā mēs ar to ievainojam Dievu un iedzenam vēl vienu naglu rauļņajā Golgātas stabā, kas norāda debesu virzienā.

“Pravieša rājiens skāra Dāvida sirdi; atmodās sirdsapziņa, un savu grēku viņš ieraudzīja visā tā neģēlībā. Grēka nožēlā viņa dvēsele pazemojās Dieva priekšā. Drebošām lūpām viņš teica: “Es esmu grēkojis pret Kungu.” Visas netaisnības, ko nodarām citiem, bez cietēja skar arī Dievu. Dāvids smagi apgrēkojās pret Ūriju un Batsebu, un viņš to sāpīgi izjuta. Bet bezgala lielāks bija viņa grēks pret Dievu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 722. lpp.)

Piedots vai aizmirsts

Pēc tam, kad Dāvids bija neapzināti izteicis sev spriedumu (2Sam 12:5, 6), Nātans norāda viņam uz viņa grēka lielumu. Dāvida sirds ir salauzta, un viņš atzīst grēku. Nātans nekavējoties pārliecina viņu, ka "Tas Kungs arī tavus grēkus piedod" (2Sam 12:13) un ka viņam ir piedots. Dieva piedošana nav gaidīšanas laika. Dāvidam nav jāpierāda, ka viņš patiešām ir patiess, lai varētu saņemt piedošanu.

Tomēr Nātans, kurš jau ir pasludinājis Dāvida grēka sekas 2Sam 12:10–12, turpina, sakot, ka piedzimušais bērns nomirs.

Ko nozīmēja tas, ka Dievs bija atņēmis Dāvida grēku? Vai Viņš vienkārši noslaucīja visu tīru? Vai visi par to vienkārši aizmirsa? Pārdomājot šos jautājumus, izlasi 2Sam 12:10–23. _____

Dāvids droši vien arī domāja par šiem jautājumiem, redzot, kā sabrūk viņa pasaule – bērniņš nomirst, ģimenē sajukums (stāsti par Amonu un Absalomu ir divi labi piemēri reālām ģimenes dzīves grūtībām), viņa nākotne neskaidra. Tomēr, neskatoties uz to, kādas sekas bija grēkam, kas skāra nevainīgus cilvēkus, tādus kā Ūrija un jaundzimušais bērniņš, Dāvids arī sāk saprast, ka Dieva žēlastība to aplās un kādu dienu visas grēka sekas būs iznīcinātas. Pa to laiku viņš Dieva žēlastībā var atrast mieru savai satrauktajai sirdsapziņai.

Kā Dāvids izjūt, kas viņam patiešām ir vajadzīgs? Pēc kā viņš ilgojas? Izlasi Ps 51:1–6. _____

Ps 51. nodaļā Dāvids publiski atver savu sirdi un atzīst grēkus. Dāvida sauciens pēc žēlastības balstās uz Dieva nezūdošo mīlestību un Viņa lielo līdzjūtību. Viņš ilgojas pēc atjaunošanas.

Pārdomājot, cik maksā miers Jēzū, mums vispirms jāatzīst, ka mums vajadzīga palīdzība no ārpusē. Mēs esam grēcinieki, un mums ir vajadzīgs Glābējs. Mēs atzīstam savus grēkus un saucam uz Vienīgo, kas mūs var nomazgāt, attīrīt un atjaunot. To darot, mēs varam gūt drosmi: lūk, laulības pārkāpējs, manipulators, slepkava un kāds, kas ir pārkāpis vismaz piecus no desmit baušļiem un tomēr sauc pēc palīdzības, pieprasot Dieva piedošanas apsolījumu.

Ja Dievs piedeva Dāvidam to, ko viņš bija izdarījis, kāda tev var būt cerība? _____

Kaut kas jauns

Pēc tam, kad Dāvids bija atzinis savu grēku, nemēģinot to attaisnot vai balināt, viņš iet pie Dieva ar lūgumu. Ko viņš lūdz Dievam? Izlasi Ps 51:7–12. _____

Dāvida atsaucē uz šķīstīšanos ar īzapu izmantota terminoloģija, kas bija zināma ikvienam israēlietim, ikvienam svētnīcas apmeklētājam. Atsaucoties uz šķīstīšanās rituāliem, kas aprakstīti Mozus likumā (3Moz 14:4), viņš atzīst upura spēku – tā Upura, kas gaidāms nākotnē un atņems pasaules grēkus.

Dāvids arī turpina lūgt pēc “prieka” un “labsajūtas”. Ņemot vērā viņa grēka lielumu, vai tas nav mazliet pārdoši?

Varbūt jums noder šī Bībeles teksta pārfrāzējums: “Saki, ka man ir piedots, lai es varētu ieiet atkal svētnīcā, kur es varu dzirdēt prieku un labsajūtu, ko izsaka tie, kas tevi pielūdz.”

Kad Ādams un leva grēkoja, viņi paslēpās no Dieva klātbūtnes (1Moz 3:8). Kā tu domā, kāpēc Dāvida lūgums pēc apgrēkošanās ir tik atšķirīgs? Izlasi Ps 51:11, 12. _____

Dāvids negrib zaudēt apziņu par dzīvā Dieva klātbūtni. Viņš saprot, ka bez Svētā Gara viņš ir bezspēcīgs. Viņš zina, ka tikpat viegli, kā viņš iekrita grēkā ar Batsebu, viņš atkal var apgrēkoties. Viņa pašpaļāvība ir satriekta.

Dāvids saprot, ka nākotnes uzvaras nenāks no viņa. Tās nāks tikai no Dieva, viņam esot pilnīgi atkarīgam no Dieva.

Uzvaroša kristieša dzīve nav mūsu nopelns. Tas ir Jēzus nopelns. Mēs ilgojamies pēc Viņa klātbūtnes, alkstam pēc Viņa Gara, mēs gribam Viņa glābšanas prieku. Mēs atzīstam savu vajadzību pēc atjaunošanas. Mums ir vajadzīgs Viņa miers – dievišķs pārradīšanas akts. Radīšanas miers nav tālu no piedošanas. Pats “Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!” (Ps 51:10) izmanto radīšanas terminoloģiju. Vecajā Derībā tikai Dievs var “radīt” (“bara”), un, kad mēs esam radīti no jauna, mēs varam atpūsties.

Ja tu vēl neesi piedzīvojis prieku un labsajūtu par atbrīvošanu no vainīgas apziņas, kas tevi attur? Ja tā ir vainas apziņa, ko tu varētu mācīties no šī stāsta un kas tev varētu palīdzēt? _____

Dieva gaismas atstarotāji

Iespējams, ka visdabiskākā lieta, ko mēs varam darīt pēc apkaunojošas neveiksmes un piedzīvojot piedošanu, ir mēģināt aizmirst, ka notikušais jebkad ir noticis. Atmiņas par neveiksmi var būt sāpīgas.

Ko Dāvids gribēja darīt ar savu sāpīgo pieredzi? Izlasi Ps 51:13–19. _____

Kad nokrīt bloda vai dārga vāze un saplīst gabalos, mēs parasti nopūšamies un saplēstos, nederīgos gabalus izmetam. Japānā ir tāda tradicionālā māksla, ko sauc par “kintsugi” un kas specializējas saplēstu māla trauku atjaunošanā. Lai salīmētu kopā saplēstos gabalus un pārvērstu saplēsto priekšmetu par kaut ko skaistu un vērtīgu, tiek izmantots dārgs metāls – šķidrs zelts vai sudrabs.

Vienmēr, kad Dievs piedod mūsu grēkus un rada mūs no jauna, kaut kas mainās. Dieva dārgā piedošana salīmē kopā mūsu salauzto būtību, un redzamās plīsuma vietas var pievērst uzmanību Viņa žēlastībai. Mēs varam kļūt par Dieva skaļruņiem. “Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku un stiprini mani ar paklausības garu.” (Ps 51:14) Mēs necenšamies sevi salabot vai automātiski uzlabot (pat ne pakāpeniski). Mūsu salauztais gars un sagrauztās sirdis ir pietiekama slava Dievam – un tie ir gaismas stari, ko var redzēt pasaule ap mums. Mūsu piedošanas piedzīvojums piesaista citus, kas meklē piedošanu.

Kāda ir saikne starp Ps 51 un 1Jņ 1:9? _____

1Jņ 1:9 ir īss Ps 51 kopsavilkums. Tāpat kā Dāvids zina, ka “salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi” (Ps 51:19), Jānis mūs pārliecina: “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1Jņ 1:9) Mēs varam turēt Dievu pie vārda.

Dāvids nevarēja izlabot lielo bojājumu, ko viņš ar saviem darbiem bija nodarījis savai ģimenei. Viņš cieta savu lēmumu un darbības sekas. Tomēr Dāvids zināja, ka viņam ir piedots; viņam jāpaļaujas ticībā, ka kādu dienu īstais Dieva Jērs nāks un nostāsies viņa vietā.

Kā tu vari iemācīties attiecināt 1Jņ 1:9 apsolījumus uz savu dzīvi? Kā tev vajadzētu justies pēc tam, kad to esi izdarījis, zinot, ka apsolījums ir domāts arī tev? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dāvīda nožēla bija sirsnīga un dziļa. Nekas netika darīts, lai mazinātu šī nozieguma vainu. Lūgšanu neiedvesmoja vēlēšanās izbēgt no draudošā soda. Viņš redzēja, [...] cik ļoti ir aptraipījis savu dvēseli, un grēks tam riebās. Viņš lūdza ne tikai piedošanu, bet šķīstu sirdi. [...] Dieva apsoliņumos nožēlojošam grēciniekam viņš saskatīja pierādījumu, ka iegūs piedošanu un Dievs to atkal pieņems. “Upuri, kas patīk Dievam, ir satriekts gars; salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.” (Ps 51:19) Kaut arī Dāvīds bija kritis, Kungs viņu pacēla. [...] Dāvīds pazemojās un atzina savu vainu, bet Sauls neievēroja rājienu un, nenožēlojot grēku, apcietināja savu sirdi. Šis notikums Dāvīda dzīvesstāstā ir [...] viens no visspēcīgākajiem ainojumiem par cilvēka cīņām un kārdināšanām, par patiesu grēku nožēlu. Cauri visiem laikmetiem [...] tūkstoši grēka pieviltu Dieva bērnu [...] ir atcerējušies Dāvīda sirsnīgo grēku nožēlu un atzīšanos; tie ir uzdrošinājušies grēku nožēlā vērsties pie Kunga un no jauna staigāt Viņa bauslības ceļā. Kas [...] pazemos savu dvēseli, atzīstot un nožēlojot grēkus, kā to darīja Dāvīds, tiem ir droša cerība. [...] Kungs nekad neatstums nevienu patiesi nožēlojošu dvēseli.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši”, 725., 726. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam rast līdzsvaru starp sava mantotā grēcīguma atzīšanu un vajadzību pēc piedošanas un vienlaikus dzīvot kā piedošanu saņēmušiem Universa Kēniņa dēliem un meitām, kas mēs esam?

2. Kāpēc ikviens grēks galu galā ir grēks pret Dievu? Ko nozīmē grēkot pret Dievu?

3. Ko mēs varam teikt kādam, kas nav ticīgs un kas cīnās ar jautājumu par nevainīgu cilvēku ciešanām, kas notika, piemēram, ar Ūriju, Dāvīda jaundzimušo dēlu un Batsebu? Kā mēs izskaidrojam Dieva mīlestību un taisnību šādā situācijā? Kādu noderīgu skatpunktu piedāvā lielās cīņas perspektīva?

4. Kāpēc Bībele velta divas pilnas nodaļas zemiskajam stāstam par Dāvīdu un Batsebu? Kādam nolūkam kalpo šis stāsts?

5. Pakavējieties pie domas, ka grēks šķir mūs no Dieva, kā tas izteikts Ps 51:11, 12. Kāda ir tava pieredze, kā tas notiek? Kā tas lika tev justies? Kā tu paskaidrotu kādam, kāda ir šī atšķirtība un kāpēc tā ir tik nepatīkama? Kāpēc žēlastības apsoliņums ir vienīgais dziedināšanas līdzeklis?